30/03/2021

Друга недеља Великог поста прослављена у Даљ Планини

У Другу недељу Великог поста – Светог Григорија Паламе, 28. марта 2021. године, Његово Преосвештенство Епископ осечкопољски и барањски г. Херувим началствовао је светом архијерејском Литургијом у манастиру Успења Пресвете Богородице у Даљ Планини.

Саслуживали су архимандрит Мирон (Вучићевић), настојатељ манастира, протојерej-ставрофор Јован Клајић, парох у пензији и ђакон Војислав Николић, ђакон при дворској капели у Дању. Епископ Херувим је беседио сабранима:

– У име Оца и Сина и Светога Духа! Часни оци и драги народе, нек је благословен дан у који нас је Бог сабрао под сводовима овога светога храма, да прославимо, славимо и величамо име Његово, да бисмо примили благодатне Дарове за живот вечни, кроз Тело и Крв Господњу. Кад год смо

сабрани једни са другима, и кад живимо у литургијској заједници, ми имамо пуноћу и благодат живота, осећамо пуноћу и благодат заједнице, осећамо благодат присуства Божијега. Јер је то теологија и философија живота! Теологија и философија свега онога што је Бог оставио човеку, што смо кроз молитве у Светој Литургији и данас чули: ”Ово чините у мој спомен, јер кад год једете Тело и Крв моју, смрт моју објављујете и Васкрсење моје исповедате“. То су тајне живота. То су тајне подвига и живота у Христу. Неможемо живети у Христу, ако немамо то сведочанство и не испуњавамо тај спомен – као што смо то чули у литургијским песмама и химнама.

Данашње свето Јеванђеље Светог апостола и јеванђелиста Марка нас управо упућује у томе смеру: да чврстина вере може чинити чуда. Иако поред многих фарисеја, садукеја и осталих људи зле намере, ако је чврстина вере присутна, и одузети на одру чак може да прохода. Зато морамо имати чврсту веру да је Бог заиста Спаситељ, Створитељ, Избавитељ рода људскога, и само сњом можемо да побеђујемо све наше похоте, страсти и хтења, све тешкоће и муке које ће на нас непрестано долазити и тећи као реке. Искушења увек долазе и она су неминовни део човековога бића, јер нас она истинито враћају ка Богу. Враћају нас ка ономе циљу ка којем треба да идемо, воде нас ка Христу. Све те недаће опомињу нас са једним циљем да нисмо светитељи у овоме свету, већ да смо грешни људи. Управо је то последица Адамове палости коју ми носимо као прародитељски грех до данас. Али, ако мало дубље сагледамо, видећемо да нас све то не треба одвраћати од Христа, већ треба да нас усмерава ка самоме Христу. Искушења и недаће су ту да нам буду путокази нашега смирења, наше вере и љубави ка Богу, а то најбоље можемо да доживимо када смо болесни, јер тада имамо само један циљ у своме животу – да оздравимо. Тада се сви сетимо Господа Бога и свих дела његових и свега онога што желимо и ка чему као људи стремимо – оздрављење и подизање са болесничке постеље. То је то искушење које долази, и које нас у сваком моменту упућује ка Богу и истинитом животу у Христу.

Наша света обитељ имала је овде велики благослов и заиста велику пуноћу љубави и милости Божје, у јучерашњем чину монашења, нашега брата и оца Ангеларија. Он ће овде заједно са нама служити Господу и да се Богу моли, да молитве приноси за спасење своје душе и за род људски. Ако ме моје знање не вара, мислим да је ово прво монашење у овој светој обитељи и да је отац Ангеларије први који примио монашки постриг у овоме светоме манастиру, јер сви монаси и монахиње су већ били у монаштву када су овде обитавали. Наравно, ово не треба да буде на његову гордост, већ треба да буде на његово смирење – увек погледом усмереним ка Христу. Као што је

Аврам примио госте у Мамријском врту, тако исто наш манастир треба да постане место таквога сусрета, да сав народ који се слеже у овој светој обитељи, буде примљен са љубављу, трепетом и благословом Божијим. Овде је место сусрета човека са Богом, сусрета човека са љубављу Божијом – сусрета човека са Христом. То је наш манастир и то треба да буде свима нама, па и њему, прави пример, пут и стремљење ка коме треба да се сви да гледамо и ка коме сви треба да хитамо и да се уподобљавамо, видевши једни у другима Христа и Бога нашег. Нека би га Господ Бог чувао и крепио, нека му да снаге да истраје у том подвигу, да Крст који је понео буде крст на спасење и васкрсење његове душе и тела, да би осетио благодат и пуноћу Царства Небеског. Нека би Господ дао и свима нама да будемо и останемо у заједници љубави, у заједници Литургије, јер је то по вољи Божијој и то је оно што нас храни, што нас крепи у ова тешка времена, уливајући нам наду, јачајући нам веру и освежавајући нашу душу да можемо да пловимо по бури овога света борећи се са свим искушењима, са којима се, ми као људи, сусрећемо и ка којима идемо.
Данашња недеља у којој се налазимо је и Недеља Светог Григорија Паламе, а која нас посебно упућује управо на молитву, на један исихастички пут нашега живота. На један подвиг и распињање у Христу, ка оној вечној исихији, ка вечној молитви: Господе Исусе Боже наш, помилуј ме грешнога. То је молитва спасења, то је молитва свакога монаха, молитва свакога човека. Кад на нас наиђе на било какво искушење и било каква тескоба, ми треба да се сетимо ове молитве, спуштајући је у свој ум и срце, да их освежимо, допуштајући Христу да размишља уместо нас. Јер ако Он буде размишљао у том правцу, нећемо онда осетити пут мржње, већ ћемо осетити пут љубави. Нећемо осетити нетрпељивост, него трпљење и све оне врлине које нас требају красити у нашем подвигу живота. То нас је учио и Свети Григорије Палама, то нас уче сви дивни подвижници и оци наше свете Цркве. Зато вера, нада и љубав требају да буду темељи живота свакога од нас хришћанина, јер подвиг живота нас увек ка томе усмерава, ка Богу, ка љубави Његовој и ка Светој божанственој Литургији.

Нека би Господ дао да нас Свети Григорије Палама и сви Свети увек штите, чувају и руководе у нашем животу, да можемо достојно дочекати благодат Другог Христовога доласка и успешно одржати подвиг нашега живота у остварењу у Богу и ка Христу. Живели, срећни и благословени били!

spc.rs